

Zarzuty i główne argumenty

Naruszenie swobody przedsiębiorczości (art. 43 i 48 WE oraz art. 31 EOG): ograniczenie terytorialne polegające na tym, że przedmiotem odliczenia od podatku od spółek mogą być jedynie koszty poniesione na działalność badawczą, rozwojową i na innowacje technologiczne, które zostały rzeczywiście dokonane na terytorium kraju, stanowi czynnik ograniczający swobodę przedsiębiorczości hiszpańskich spółek inwestujących w badania, rozwój i innowacje technologiczne poza terytorium hiszpańskim, przyznając korzyści jedynie tym spółkom, które dokonują takich samych inwestycji w Hiszpanii, w szczególności zaś spółki, które posiadają swoją główną siedzibę w innym państwie członkowskim i działają w Hiszpanii za pośrednictwem przedsiębiorstwa zależnego.

Naruszenie swobody świadczenia usług (art. 49 WE i art. 36 EOG): koszty działalności w zakresie badań, rozwoju i innowacji technologicznych zleconej poza terytorium Hiszpanii nie podlegają odliczeniu od podatku od spółek. Ograniczenie to stanowi przeszkodę dla swobody świadczenia usług przewidzianej w traktacie.

Skarga wniesiona w dniu 2 czerwca 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Szwecji**(Sprawa C-249/06)**

(2006/C 178/43)

*Język postępowania: szwedzki***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: C. Tufvesson, B. Martenczuk, H. Støvlbæk)

Strona pozwana: Królestwo Szwecji

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że niepodjmując wszelkich właściwych środków w celu wyeliminowania niezgodności z traktatem WE umowy dwustronnej w sprawie inwestycji zawartej z Socjalistyczną Republiką Wietnamu, a także szesnastu innych umów dwustronnych w sprawie inwestycji, Królestwo Szwecji uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 307 akapit drugi WE,
- obciążenie Królestwa Szwecji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zawarte umowy dwustronne są niezgodne z prawem wspólnotowym, gdyż nie pozwalają one na zastosowanie środków wspólnotowych, o których mowa w art. 57 ust. 2 WE oraz art. 59 i 60 ust. 1 WE. Co więcej, Szwecja nie podjęła żadnych działań w celu naprawienia tej sytuacji. Dlatego też Szwecja uchybiła ciężącemu na niej na mocy art. 307 akapit drugi WE zobowiązaniu do zastosowania wszelkich właściwych środków w celu wyeliminowania niezgodności z traktatem wspomnianych wyżej umów dwustronnych.

Skarga wniesiona dnia 6 czerwca 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec**(Sprawa C-252/06)**

(2006/C 178/44)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: G. Braun, pełnomocnik, N. Yerrell, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, iż Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy dyrektywy 2002/92/WE (⁽¹⁾) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 grudnia 2002 r. w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego przez to, że nie przyjęła przepisów ustawowych i wykonawczych niezbędnych do transpozycji tej dyrektywy, a w każdym razie nie zawiadamiając o tych przepisach Komisji.
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął dnia 15 stycznia 2005 r.

(⁽¹⁾) Dz.U. L 9., str. 3.